

## ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἐκστρατεία κατὰ Βαλταδζή καὶ Ἀϊχλερ ἔληξεν ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὰ ἐπαναρχίσθη ἀλλαχοῦ, ὅπου δὲν πιστεύομεν τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας θὰ δεῖξουν τὴν αὐτὴν σπουδὴν πρὸς σωτηρίαν τῆς ἐπιδημίας τῶν διωκομένων νὰ σκοτωθοῦν. Ἀλλ' ἐδῶ ἡ καταδίωξις ὑπῆρξε πράγματι δραστηρία, καὶ τοῦτο χάριν τοῦ Ρώσου διπλωμάτου κ. Ἀϊχλερ, καὶ λίαν καλῶς, διὰ νὰ δεῖξωμεν τοῖς Ρώσοις πόσον ἡμεῖς φειδόμεθα τῆς ζωῆς των. Ἀλλὰ τὴν τιμὴν τῆς καταδιώξεως δὲν τὴν ἔχει ἡ ἀστυνομία, ἀλλ' ἡ χωροφυλακὴ, περίφημος εἰς τὸ ἀνθρωποκτονῆν. Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἡ πρὸς καταδίωξιν ἐνωμοτία ἦτο ἐπὶ ποδῶς, ἀπὸ τοῦ κ. μοιράρχου μέχρι τοῦ τελευταίου χωροφύλακος. Ὁμολογουμένως δὲ καὶ εἰς τὰς δύο ἀποπειράς τῆς μονομαχίας ἡ χωροφυλακὴ ἐμπόδισε καὶ ὅχι ἡ ἀστυνομία. Τὴν δευτέραν ἀποπειραν οἱ ἐνωμοτάρχαι κκ. Μαθαρίκος καὶ Ἀποστολίδης σὺν τῷ ὑπενωμοτάρχῃ Σπανέα ἐματαίωσαν τὴν συμπλοκὴν. Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἄλλος ἐνωμοτάρχης. Ἀντέστησαν δὲ ἀξιοπρεπῶς καὶ εἰς τὴν θρασυλογίαν τοῦ κ. Μπαχμέτιεφ. Εἰς τὸ τελειωτικὸν ἐκείνου : Ἐγὼ εἶμαι πρέσβυς, ἐκείνοι ἀπῆντων : Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐνωμοτάρχαι τοῦ βασιλέως. Ὡς οὗτο ἔδωσαν τὸν λόγον τῆς τιμῆς των εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀπηλλάγησαν τὰ δύο συμπλέγματα τῆς περαιτέρω καταδιώξεως τῆς χωροφυλακῆς.

Ὁ βουλευτὴς Πύργου Ἀντωνιάδης ἀπειλεῖ νὰ γίνῃ Ναύαρχος, ἀν' ὅχι τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τῆς Ἐπαρχίας του. Ὁ κ. ὑπουργὸς τοῦ ἐξέτασε ἕνα πολεμικὸν μὲ τὸ ὅποιον περιφέρεται ποιῶν καταμετρήσεις ὅχι ὑδάτων, ἀλλὰ . . . ψήφων. Οἱ θαλάσσιοι περίπατοί του δὲν ἔχουν τέλος. Ὅλοι αἱ φιλικαὶ οἰκογένειαι τοῦ κ. Βουλευτοῦ ἐμιλοῦσι κομπορρημονοῦσαι γιὰ τὸ βαπόρι τους ! !

Ὁ ἐνθουσιώδης πολιτικὸς ἱατρός τοῦ Πειραιῶς κ. Ἀφεντούλης θερμότερα πάλιν καὶ σχεδὸν λυσσώδη γράφει κατὰ τῆς λύσεως, ἧς κρούσμα εἶχε παιδίσκην ἐν Πειραιεὶ καὶ κατὰ τοῦ μηδὲν λαμβανομένου ἐναντίον τῆς ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τοῦ ἔτους ἐπιχειρημένης ἀπειλητικώτατα ἀναφλέξεως δασῶν. Ἀλλὰ τίς θ' ἀκούσῃ τὸν κ. Ἀφεντούλην ; Ὅχι βέβαια οἱ δασοφύλακες, ἀλλ' οὔτε οἱ σκυλοφύλακες !

Ἐξεδόθη ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ἡ ἐνώπιον τῶν ἐκλογέων τοῦ Πατρώου λογοδοσία τοῦ ἀντιπολιτευομένου βουλευτοῦ κ. Ἀριστ. Κοντογούρη, περίληψιν τῆς ὁποίας εἶχε δημοσιεύσει ἐγκαίρως τὸ «Μὴ Χάνεσαι.»

Αὔριον ἄρχονται αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐκπαιδευτηρίων Θεσσαλονίκης καὶ διαρκοῦσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Κύριος ἐνισχύει τὰ πνεύματα τῶν Μακεδονοπαίδων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ! Οἱ ἀγαθοὶ ἔφοροι μᾶς ἔστειλαν καὶ προσκλητήριον, καὶ ἔχομεν καθῆκον οἱ Ἕλληνες δημοσιογράφοι νὰ παριστάμεθα εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν σχολείων τῆς πρωτεύουσας τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ ποῦ καιρός ;

Ὁ σπουδαιότατος κατηρτισμένος ἐπιστημονικῶς νέος κ.

Χριστόδουλος Κουτούζης, ἔχων ἤδη πτυχίον τῆς φαρμακευτικῆς σχολῆς, ἔλαβε χθὲς καὶ τὸ δίπλωμα τῆς ἱατρικῆς σχολῆς. Εἰς τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν ἐξ Ἀθηνῶν νέον ὀφείλεται καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς κόνεως Ἀθηνῶν, δημοσιευομένη ἐν ταῖς Ἀθήναις τοῦ κ. Βάφα.

Σήμερον μονθάνομεν θὰ ἀναβιβασθῇ εἰς τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων ὁ *Φάουστ*.—Ποῖοι δὲ νομίζετε ὅτι θὰ τὸν τραγουδήσουν ; οἱ φοβεροὶ καὶ πάλιν ἐκεῖνοι φωνακλάδες τῆς Φαβορίτας ! Φαντασθῆτε τώρα ἐκεῖ τὴν Μαργαρίτα ψαλλομένην ἀπὸ ἄλλην πριμανδόνα δευτερεύουσας ἐνῶ ἡ πρώτη μόλις θὰ ἦτο ἐπαρκής. Ἐπειτα θὰ ψάλλῃ ὁ δεύτερος τε νόρος, ἐνῶ ὁ κ. Δεσάντης θὰ διέπρεπεν εἰς τὸν *Φάουστ* εἵμεθα βέβαιοι, θὰ ἔχωμεν ἀκόμη τὸν βαρύτονον μὲ τὴν γαῖδουροφωνάρα του, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ κάμῃ τὸν διάβολον κάποιος πάλιν ἀπὸ τοὺς δευτέρους, ὥστε νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ τὸν σκώσῃ ὁ διάβολος τὸν πτωχὸν *Φάουστ* !

Ἀπέθανεν ὁ ἐπὶ εἰκοσαετίαν τώρα συνδέσας τὸ ἥμιστον ἀνθεμὸν ὄνομά του μὲ τὴν ἐν Ἀθήναις ἀνθοκομίαν, ὁ στεφανοπλόκος Φασούλης ἐξ αἰφνιδίου θανάτου.

Πλὴν τοῦ 2,20 τοῦ εἰσιτηρίου τῶν Ὀλυμπίων εἶνε καὶ τὰ πενήντα λεπτά τοῦ κύρ Μίμη, χωρὶς τῶν ὁποίων στέλλεσαι εἰς τὴν ἀπωτάτην γωνίαν τοῦ θεάτρου, καὶ ὡς ἐξορίαν ἀκόμη καὶ ἂν ἦσαι πρῶτος ἀγοραστής.

Συγχαίρομεν ἐκ καρδίας τὸν ἐκ Καλαμῶν ἀξιόλογον νέον κ. Δημήτριον Ι. Σχομάχερ, ἀναγορευθέντα διδάκτορα τῆς ἱατρικῆς μὲ τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν «λίαν καλῶς».

## ΤΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ἐν προηγουμένῳ ἄρθρῳ δημοσιευθέντι καὶ ἐν παραρτήματι κατ' ἀπαίτησιν πολλῶν δημοτῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἐγράψαμεν ὀλίγα περὶ τῶν ὑδραυλικῶν ἐργασιῶν τοῦ δήμου καὶ τῶν ὑδάτων, δι' ὧν σπουδαία ἀνάγκη τῶν κατοίκων καὶ ἐπείγουσα ἐπληρώθη. Ὅταν ὁλόκληρον τὸ λεκανοπέδιον Ἀθηνῶν μέχρι τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τοῦ Πάρνηθος, διασχιζόμενον δι' ὑδραγωγείων βαθυτάτων ἐκκαθαρισθέντων ὑπὸ τῆς παρούσης δημοτικῆς ἀρχῆς, πρόκειται μάρτυς ἀψευδῆς δημοτικῶν ἐργασιῶν ἐπιτυχεστάτων ὅταν καὶ τὰ χωρία Ἀμαρουσίου, Κηφισσιᾶς, Χαλανδρίου, Νέων Λιοσιῶν καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῶν πολλῶν καὶ ἀπωτάτων αὐτῆς προαστείων ἀφθονῶσιν ὑδάτων διαυγεστάτων καὶ κρηνῶν ἐν πάσῃ γωνίᾳ, ἀντὶ τῆς δίψης ἥτις μέχρις ἐσχάτων καὶ κατ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν χειμῶνα ἐμάστιζε τοὺς κατοίκους· ὅταν ὀλίγιστοι μοχθηροὶ καὶ ἐπομένως ἀβλαβεῖς δύνανται νὰ μὴ σιωπῶσιν ἀπέναντι ἐργασιῶν ἐπιτυχῶν ἀναμφισβητήτως, ὅταν, λέγομεν, ταῦτα οὕτως ἔχωσι, πᾶς τις ἀναγινώσκων τοὺς περὶ τὰ δημοτικὰ χθελιστοὺς περὶ ἀντιπολιτεύσεως ἀσχολούμενους, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀηδείας.

Ἐν τούτοις ἡ δημοσιογραφία καθῆκον ἔχει, φρουρὸς ἄγρυπνος τοῦ γενικοῦ συμφέροντος ταχθεῖσα, νὰ διαφωτίζῃ τὴν κοινὴν γνώμην, ἥτις ἂν δὲν κινδυνεύῃ ἐκ τῆς σμικρότητος τῶν ὑλακτούντων κυναρίων, ἐνοχλεῖται ὅμως ὅπως τῇ

ποτε παρ' αὐτῶν, ὅταν ἐκ συστάσεως ἐπιτίθενται καὶ πρέπει νὰ μεταχειρίζεται κατ' αὐτῶν τὸ μαστίγιον.

Ὅταν τις ἀπέναντι ἐξ καὶ μόνον ὀκτάδων ὕδατος, εἰς ἃς τὸ ὕδωρ τῆς πόλεως εἶχε φθάσει ἀπὸ τοῦ 1873 μέχρι τοῦ 1879, καὶ διὰ πληθυσμὸν 80 χιλιάδων κατοίκων, καταπλημμυρῇ τὴν πόλιν καὶ τὰ ἀποτελοῦντα τὸν δῆμον χωρία ὑδάτων ψυχρῶν καὶ διαυγῶν ἐξ **εἴκοσι καὶ πέντε** ὀκτάδων ὅταν τοῦτέστιν εἰς τὸν σημερινὸν κάτοικον τῶν Ἀθηνῶν ἀναλογῇ τὸ τετραπλάσιον τοῦ ὕδατος ὅπερ ἡ δύνατο οὗτος νὰ δαπανήσῃ πρὶν ἢ ἡ παρούσα δημοτικὴ ἀρχὴ ἔλθῃ εἰς τὰ πράγματα· ὅταν πρὸς ἀπόκτησιν ἀγαθοῦ τηλικούτου δὲν ἐδαπανήθῃ ἀναλόγως περισσότερον χρῆμα τοῦ κατασκευασθέντος ὑπὸ τῆς πρῆν δημοτικῆς ἀρχῆς, πρὸς ἣν οἱ περὶ τὰ δημοτικὰ ἀστεῖοι ἔχουσι τὴν τόλμην νὰ συγκρίνωται, δὲν εἶνε τάχα ὑπέρμετρος συγκατάβασις ἢ ἀπολογία; Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἀστεῖοι ἐπιχειροῦσιν ἀκόμη νὰ ἀναγάγῃσι καὶ τὸ ὑδραυλικὸν ζήτημα εἰς ζήτημα ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τοῦ ὑπουργείου, ὥσανεὶ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἦτο ὁπαδὸς ὑπουργείου οἰοῦντο ἢ ὑπουργείου μέλλοντος νὰ καταρριφθῇ παρὰ συσσωματωθέντων ἀπομάχων, ἀπομάχων καὶ ἐν ταῖς βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς, ἀπομάχων καὶ ἐν ταῖς δημοτικαῖς καὶ νῦν καὶ ἀνέκαθεν πολλάκις. Ἀλλὰ τότε οὗτοι πρέπει ν' ἀναγάγῃσι εἰς ζήτημα ἀντιπολιτεύσεως καὶ τὸ τῶν δημοτικῶν ἀποπάτων. Καὶ μήπως δὲν τὸ ἀνήγαγον; Ἐκεῖ ἐμπίπτει τις ὅταν δὲν ἔχῃ νοῦν, ἢ ὅταν ἔχῃ τοσοῦτον ὀλίγον ὅσῳ ὀλίγον ὕδωρ εἶχεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν διευθυνομένη ἄλλοτε παρὰ τούτων.

Εἶνε ὅμως ἐνδεικτικὸν καὶ παρήγορον καὶ ἐμπνέει θάρρος τοῖς περὶ τὰ κοινὰ ἀσχολουμένοις ἢ ἀπέναντι τῶν ἀστείων στάσις τοῦ σοβαροῦ καὶ ἀνεξαρτήτου τύπου τῆς πρωτεύουσας. Ἡ εὐγλωττος σιωπὴ αὐτοῦ ἀπέναντι κατηγοριῶν ἀνυποστάτων καὶ ἀδίκων καὶ ἡ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, ἐν τῷ μέλλοντι ὑπεράσπισις τῆς παρούσης δημοτικῆς ἀρχῆς τυ-

χάνει ὁ τιμιώτερος τίτλος τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ πρὸς τὸν δῆμον καθήκοντος τῶν σημερινῶν αὐτοῦ ἀρχόντων. Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἀναπήδησις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἡμεροβίων ἐφημερίδων. Ὅταν ἡ θύελλα κοπάσῃ θέλουσι κατέλθῃ πάλιν εἰς τὰ ἔγκατα καὶ εἰς τὸ σκότος ὅθεν ἐξῆλθον ἵνα ἐπιχειρήσωσι νὰ ἐπιπλεύσωσιν ἐπὶ εἴκοσιν ἡμέρας. Εἶνε ἡ μόνη ἐποχὴ καθ' ἣν καὶ αὐτοὶ βλέπουσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἐποχὴ τῶν κενῶν λόγων παρήλθε καὶ ἡ φενάκη δύναται νὰ θερμαίνῃ μόνον κενὰς κεφαλὰς. Ἐως ἐδῶ περιορίζεται ὁ προορισμὸς αὐτῶν, καὶ ὅταν ἐπιζητῇ πλειότερα ἢ καὶ μεγαλείτερα ἀκόμη, κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ. Πόσον εἶνε κωμικὸν νὰ ἴδῃ τις πεφουσιωμένους ἄνδρας, ὧν τινων ἐξαίφνης καταπίπτει ἡ φενάκη, καὶ πόσον μειδιᾷ τις ἀναγινώσκων τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν διθυράμβους ἡμεροβίων φύλλων! Ἐὰν εἶχον πεποιθήσεις καὶ ἐπεθύμουν τὰ βέλτιστα τῷ δήμῳ, διατὶ δὲν ἀνίσταντο καθ' ὅλην τὴν τετραετίαν νὰ ὁμιλήσωσι; καὶ διατὶ ὅταν ἀνῆλθον ἐκ τοῦ βορβόρου μεστοὶ συκοφαντιῶν καὶ ὕβρεων εἶνε τοσοῦτον ἀπλᾶ, ὥστε ἀξιοῦσι νὰ πιστευθῶσι παρὰ τῶν τιμίων δημοτῶν, οἵτινες πολλὰκις ἀπέδειξαν ὅτι ἀποστρέφουσι τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοιούτων βδελυγμιῶν, ὅπως οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέστρεφον τὰ ὄμματα ἀπὸ τοῦ ὑποδραματοποιοῦ Πασκουίνου, ὅστις τοιχοκολλῶν τὰ ἄσεμνα σατυρικά αὐτοῦ ἐπινοήματα παρὰ τὸ ἴδιον ἐργαστήριον ὑπέθετεν ὅτι προσέβαλλε τοὺς τιμίους Ῥωμαίους;

Ἄλλ' εἶνε ἄρᾳ γε μόνον τὸ ὑδραυλικὸν ζήτημα τὸ παρὰ τῆς παρούσης δημοτικῆς ἀρχῆς ἐπιτυχῶς λυθὲν; διὰ σειρᾶς ἄρθρων θέλομεν ἐξακολουθήσει διαφωτίζοντες τὴν κοινὴν γνώμην περὶ τῶν ἔργων καὶ τῆς ἐπιμελείας, ἣν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἀνέπτυξε περὶ πάντα τὰ ζωτικὰ τοῦ δήμου ζητήματα ὧν ἐν σπουδαιότατον ἡ τεραστία αὕξησις τῶν εἰσοδημάτων τοῦ δήμου.

Ὅτε ἡ νῦν δημοτικὴ ἀρχὴ ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν τῶν δημοτικῶν πραγμάτων, εὗρε τὸ εἰσόδημα τοῦ δήμου ἐκ

## Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 493)

Ἐξ ἑκατομμύρια! Ἐξ ἑκατομμύρια! Μετὰ τοιαύτης παρουσίας, οὐχὶ μόνον οἱ Παρίσιοι, ἀλλ' ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρη; τῷ ἀνήκει! Ἐκαστος ἐννοεῖ πόσον ἐσπευδε νὰ βεβαιωθῇ, νὰ πεισθῇ ἂν ὁ ἀδελφός του ἦρε τὸν θάνατον ἐντὸς τῶν μανιωδῶν τοῦ Ὀκεανοῦ κυμάτων.

Ἰστατο ὀρθὸς ἐμπροσθεν τοῦ ἐπίπλου, ἀκίνητος, φρικτῶν, ἀκαταπαύστως παρατηρῶν τοὺς κυλίνδρους τοῦ χρυσοῦ, τὰ τραπεζιτικὰ γραμμάτια, τὰς ἀξίας, θωπεύων ταῦτα διὰ βλέμματος, ἀπαστράπτοντος τὴν μανιώδη τρυφερότητα φιλαργύρου.

Εὐτυχῶς, ἐσυλλογίζετο, κανεὶς δὲν γινώσκει ὅτι ἐδῶ ἔχω τὴν περιουσίαν ταύτην· δὲν ἔχω νὰ φοβῶμαι τοὺς κλέπτας· ἄλλως ἢ οἰκία καλὰ φυλάσσεται. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς ὑ-

πηρέτας, καὶ ἂν ὑποθέσωσι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐπίπλου τούτου, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὸ ἀνοίξουν. Οὐχί, κανένα δὲν ἔχω ἀπολύτως φόβον, δύναμαι ν' ἀναχωρήσω ἥσυχος. Μόνον τὸ πῦρ...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικιάσιν τινα.

Ἄ! ναι, ὑπεντοθόρισε μετὰ μορφαστικοῦ χασμήματος, τοῦτο θὰ ἦτο ὡραία βορὰ διὰ μίαν πυρκαϊάν. Φλόγες κίτριναί, ἐρυθραί, κυαναί, παντός χρώματος, μεγαλοπρεπὲς βεγγαλικὸν φῶς... Ἐκατομμύρια εἰς τὸν ἀέρα, εἰς κόνιν, εἰς λαπνόν!

Ἄ! ἴδωμεν, μήπως εἶμαι τρελλὸς νὰ ἔχω τοιαύτην ἰδέαν; Εἶμαι ζῶν; Τὸ πῦρ! Διατὶ νὰ ἐκκραγῇ ἐνταῦθα; Τοῦτο εἶναι γελοῖον, ἀναίσθητον. Βλέπω διαρκῶς τοὺς κινδύνους ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς.

Καὶ ἤρξατο γελῶν οἷον σκώπτων ἑαυτόν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἤκουετο ὁ κρότος τῆς ἀμάξης.

— Ὁ ἵππος ἀνυπομονεῖ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἀγώμεν, ἅς μὴ χάνωμεν καιρὸν, διότι θέλω νὰ προφθάσω πρὸ τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἔθεσεν ἐν τῷ κολπῷ του κύλινδρον χρυσοῦ, ἐντὸς δὲ τοῦ χαρτοφυλακίου του δέμα τραπεζιτικῶν γραμματίων, ἔρριψε τελευταῖον μακρὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν θηκίων τοῦ ἐπίπλου, μετασχηματισθέντος εἰς σιδηροῦν χρηματοκιβώτιον, καὶ ὤθησε τὴν θύραν, ἥτις ἐστράφη ἀθρόῳως περὶ τοὺς χαλυβδίνους στρόφιγγάς της.

των ὀνίων, ἐμπορευμάτων, καὶ σιτηρῶν συμποσούμενον εἰς δρ. 406,100. Νῦν δὲ ἡ πρόσδοδος αὕτη ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς ἐν ἑκατομμύριον καὶ ἐπέκεινα. Θέλουσι βεβαίως εἶπαι ὅτι ἡ αὐξήσις αὕτη εἶνε ἀνάλογος τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς καταναλώσεως. Δὲν εἶνε ἀληθές τοῦτο· εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τιμῆς διαχειρίσεως, τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνοικιαστῶν ἐπὶ τὸν Δῆμον καὶ τῶν ἀκαταβλήτων προσπαθειῶν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς δημοπρασίας τοῦ φόρου εἰς πρόκλησιν ζωηροῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ διάλυσιν συνεννοήσεων κατὰ τὴν δημοπρασίαν τῶν ἀντιμαχομένων ἐταιρειῶν, εἶνε πρὸ πάντων ἡ ἀξίειπαινος πρόνοια, ἣν ὁ Δήμαρχος ἔσχε νὰ διαφωτίσῃ τὴν κοινωνίαν περὶ τῆς ἀληθοῦς τιμῆς τοῦ φόρου τούτου καὶ τοῦ πιθανοῦ κέρδους καὶ νὰ προκαλέσῃ οὕτω τοὺς συναγωνισθέντας. Διότι ἂν ὑποτεθῇ ἀληθές ὅτι ἡ εἰς ἐν ἑκατομμύριον αὐξήσις εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου καὶ τῶν συνεπειῶν ταύτης ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1883, διὰ τί τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἐπαρουσιάσθη οὐδ' ἅπαξ τοῦλάχιστον τοῦ 1879 ἐννέα ὄλα ἔτη; Εἰσεπράχθησαν ἐκ τοῦ φόρου καὶ κατὰ τὰ πρὸ τούτου :

|         |              |
|---------|--------------|
| Τὸ 1871 | Δρ. 263,285, |
| » 1872  | » 264,578.   |
| » 1873  | » 269,839.   |
| » 1874  | » 317,327.   |

Ἀπὸ δὲ τοῦ 1874 μέχρι τοῦ 1879 μόλις ἀνῆλθε τὸ εἰσόδημα τοῦτο εἰς δρ. 406,100 ἥτοι

|                               |            |
|-------------------------------|------------|
| Τὸ 1876 εἰσεπράχθησαν δραχμαὶ | 350,000.   |
| » 1877                        | » 351,200. |
| » 1878                        | » 351,200. |

Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1879 ἐμελλον νὰ ἐνεργηθῶσι αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαί, τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 406,100.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος, ὅστις εἶνε ρήτωρ εὐγλωττό-

τατος, διότι ὁμιλεῖ δι' ἀριθμῶν, ἄς διδαχθῶμεν, οὐχὶ οἱ ἐκλογεῖς, οἵτινες καλῶς ἐπίσταται ταῦτα, ἀλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες συμφέρον ἔχουσι νὰ σιωπῶσιν ὅτι ἐπὶ τσαῦτα ἔτη ἡ κατὰ πάσαν νέαν δημοπρασίαν αὐξήσις τοῦ φόρου ἐπῆρχετο κατὰ ὀλιγίστας μόνον χιλιάδας δραχμῶν. Ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς καταναλώσεως τότε δὲν ἐλειτούργει τάχα; Ἡ κατανάλωσις καὶ ὁ πληθυσμὸς εἶνε μόνον φαίνεται διὰ λογαριασμοὺς τῆς παρούσης δημοτικῆς ἀρχῆς, ἥτις ἄνευ πολλῶν λόγων εἰς τοὺς ἀνωτέρω πίνακας ἔχει νὰ ἀντιτάξῃ τοὺς κατωτέρω.

Τὸ 1879 εἰσεπράχθησαν ἐκ τοῦ φόρου τούτου ὑπὸ τῆς πρῶν δημοτικῆς ἀρχῆς δρ. 406,100.

Τὸ 1880 ὑπὸ τῆς νῦν δημοτικῆς ἀρχῆς εἰσεπράχθησαν δραχμαὶ **671,600.**

Τὸ 1881 εἰσεπράχθησαν δρ. **850,000** καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐξέμισθώθη ὁ φόρος οὗτος ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ἐπέκεινα.

Πόσον εἶνε ὥχρᾴ καὶ πόσον πρέπει νὰ ᾔνε βωβὴ ἡ κατὰ χιλίας ἢ δεκακισχιλίας δραχμὰς ἐπὶ τσαῦτα ἔτη αὐξήσις ἀπέναντι τῆς κατ' ἔτος αὐξήσεως κατὰ **διακοσίας καὶ διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας δραχμῶν;**

Καὶ μόνον δυνάμει τοῦ ἀνωτέρω τίτλου ἡ νῦν δημοτικὴ ἀρχὴ θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀποδοθῇ εἰς νέον ἐκλογικὸν ἄγωνά καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὰς ψήφους τῶν συμπολιτῶν καὶ μόνον οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι τοιχοκολλούμενοι δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Δημαρχείου εἶνε ἱκανοὶ νὰ τρέπωσιν εἰς ἐπονείδιστον φυγὴν ἐκείνους, οἵτινες γνωρίζοντες αὐτοὺς προσπαθοῦσι νὰ εἰσπληθῶσι διὰ τῶν παραθύρων, ἅτινα θὰ μεταμέλονται βεβαίως διότι ἔστησαν τόσον ὑψηλά.

Ἵπάρχει καὶ τρίτον καὶ τέταρτον καὶ σειρὰ ὅλη σχετικῶν ἄρθρων.

## Φιλόδημος.

Ἀμέσως εἶδος τριγμοῦ ἠκούσθη.

— Ἐκλείσθη, ἐπιθύρουν ὁ βαρόνος.

Θεὸς τὸν πῖλόν του, κρατῶν τὸ ἐπανωφόριον διὰ τῶν βραχιόνων, ἔλαβε τὴν ράβδον του, καὶ ἐξῆλθε μὴ λησμονήσας νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ νὰ λάβῃ τὴν κλειδα μὲθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαῖζ εἰς οὐδενὸς ἐπίστευε τὴν τιμιότητα, ἐγίνωσκε δὲ ὅτι ἐν γένει οἱ ὑπηρεταὶ εἰσὶ περίεργοι καὶ φλύαροι. Ἐπειτα δὲ ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ λαμβάνῃ πολλὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

Ὁ ἡνίοχος μόλις συνεκράτει ἐν τῇ θέσει τὸν ἀγγλικὸν ἵππον ἀναμένων τὸν κύριόν του ἐπὶ τῆς ἐδρας του. Ὁ ὑπηρέτης ἵστατο ὀρθός, ἀκίνητος, παραφυλλάτων πλησίον τῆς ἀνοιχθείσης κιγκλιωτῆς θύρας.

Τοῦ βαρόνου ριφθέντος ἐντὸς τοῦ ὀχήματος, μετὰ μίαν στιγμὴν, τὸ ὄχημα ἐγένετο ἄφρατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὑπὸ νέφους κοινορτοῦ.

Ὁ βαρόνος δὲν ἔμεινεν ἐν Παρίσις ἢ τὸν ἀναγκαῖον χρόνον ὅπως ἐπισκεφθῇ ἕνα τῶν φίλων του, τὸν μαρκήσιον Δεπρεὼλ, νεωστὶ νυμφευθέντα. Ὁ Λέων εἶχεν ἀποφασίσει, θέλων νὰ μεταβάλλῃ διαγωγὴν, νὰ μὴ φοιτᾷ μῆτε νὰ ἐπισκέπτεται οὐδέναν τῶν ἀρχαίων φίλων του, ἀλλ' ἐξῆρει τὸν μαρκήσιον Δεπρεὼλ, μεθ' οὗ ἐζήτηε νὰ τηρήσῃ στενότερας φιλικὰς σχέσεις ἐξ ὑπολογισμοῦ, διότι παρὰ τῷ βαρόνῳ

Δεσιμαῖζ τὰ πάντα ἦσαν ὑπολογισμός. Ὁ μαρκήσιος εἶχε μεγάλαν περιουσίαν, τριπλασιασθεῖσαν ἤδη διὰ τῆς προικὸς τῆς συζύγου του. Ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, πνευματώδης, διακεκριμένος, περιζήτητος, ἦτο δεκτὸς μετὰ προθυμίας εἰς ὅλας τὰς οἰκίας, εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας. Λαίπὸν ὁ βαρόνος ἐβασίζετο, τῆς στιγμῆς ἐπιστάσης, ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ μαρκησίου ὅπως τοῦ ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῶν αἰθουσῶν, εἰσαγάγῃ αὐτὸν εἰς ὑψηλὸν κόσμον, ὅπου ἦτο ἄγνωστος καὶ ὅστις ἐμελλε νὰ ᾔνε, ὡς εἶχεν ἀποφασίσει, τὸ θέατρον τῶν κατωρθωμάτων αὐτοῦ. Εἰς Χάβερν ἐφθασεν εἰς προχωρημένην ὥραν τῆς νυκτὸς, καὶ ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ξενοδογεῖον Φρασκάτε, ὅπου ἦτο γνωστός, προετίμησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ταξειδιωτῶν, λέγων ὅτι εἶνε υἱὸς ἐμπόρου ἐκ Παρισίων ἐρχόμενος εἰς Χάβερν ὅπως διαπραγματευθῇ σπουδαίας ἀγορὰς προϊόντων τοῦ νοτίου κόσμου. Ἄν καὶ ἦτο πολὺ τεταραγμένος, ἐκοιμήθη ὁμως μέχρι τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς ὥρας, μόνον δὲ ὁ κρότος τῶν φορητῶν ἀμαξῶν, διερχομένων διὰ τῆς ὁδοῦ, ἐξύπνησεν αὐτόν. Ἐν τῷ δωματίῳ του ὑπῆρχεν ἥλιος.

— Διάβολε, διάβολε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν παρατηρῶν τὸ ὥρολόγιόν του τὸ ὅποιον ἐδείκνυε τὴν ὀγδόην καὶ λεπτά τινα, πολὺ ἐκοιμήθηκα, ἀλλὰ ἤμην καὶ πολὺ κουρασμένος.

Ἐστράφη, περιστράφη ἐντὸς τῆς κλίνης, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἔχασμήθη, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τελευταῖον ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τῆς κλίνης.